

Kimasíroznak az életünkből végre!

Most helyükre kerülnek a dolgok · Otthon helyett Hazánk lesz

■ BAYER ZSOLT

Most, a szemünk láttára, most fog megtörténni végre a rendszerváltozás.

Mert elmennek végre mind a puha tenyerűek. Elmennek végre mind a múlt kísértetei, a lélekgyilkosok, a valóságos gyilkosok.

Kádár rossz szagú, ártó fekete serege – most masírozik ki életünkből végre.

Abban rejlett az erejük, hogy el tudták hitetni: legyőzhetetlenek. Hogy ott vannak mindenütt. Hogy nélkülük nem megy. Hogy nincsen változás, csak úgy, ahogy ők diktálják. Minden cinikus vigyorukban, minden haragjukban, minden sérthetőségükben, minden lábunk elé köpött mondatukban benne volt az üzenet: „az a nemzet, az az ország, az a múlt és az a jövő nincs, kispajtások; amit ti elképzeltetek, soha többé föl nem támasztható!”

Márai száműzött polgárai

Kádár rossz szagú, ártó fekete serege elhitte és elhitette sokáig, hogy mi is Kádár népe vagyunk. Mi vagyunk a hideg virsli és langyos sör népe. A nagyszíjparcellák népe. A gyárból lopott és csipkefüggönnyel díszített, kimustrált autóbuszok népe. A színesre festett autógumik népe.

A csönd népe.
A megalázottság népe.
Az orrba vert nemzet.
Az akarattalanok.
A múlttalanok és gyökértelenek.
A nemzeti érdek nélküliek.
A határon túliakat elfelejtők, a meg- és kitagadók.

Az örökké csak máról holnapra élők.
A zsíros döfit és paprikás krumplit zabálók.
A feles pohárba révedők.
Az inuk szakadtáig hiába dolgozók.
A pitiáner kis ügyeskedők.
Mi vagyunk a hagyománytól, földtől, otthontól, falutól, templomtól megfosztott parasztok.
Mi vagyunk Az elsodort falu népe.
A lepusztult városokba kényszerített lézengők népe. A málló vakolatok és kutyapiszkok tétovái. A jövőtlenség megalázottjai és megszorítottjai. Akiknek még kommunistából sem jutott nacionalista, csak nemzetáruló...

Elhitték és elhittették sokáig, hogy velünk aztán tényleg mindent lehet.

Hisz mi ugyan már nem hiszünk el semmit, és nem hiszünk semmiben, de legalább tartjuk a szánkat. Azt hitte Kádár fekete serege, hogy megvett minket a vasárnapi kirántott hússal. Ladával és Hoffmann Gézával.

Hogy feleslegesen szól a harang, és szomorúan lehullik zúgása lábunk elé a porba.

Azt hitték, nem támad fel soha többé Az elsodort falu.

Azt hitték, örökre meggyilkolta magában a lelket a Márai-féle polgár. A Márai polgára, akit évtizedekre kitagadtak a kultúrából ezek...

Azt hitték, elég volt disznóolákat és téeszírodákat csinálni gyönyörűséges kúriáinkból. Azt hitték, elég volt fűtővé és portássá alázni a meg nem gyilkolt úri családok maradékát. Azt hitték, egy életre megjegyeztük a leckét – a kitelepítések, deportálások, kuláklisok, börtönök, pincebörtönök leckéjét.

Azt hitték, elég volt melóssá, lumpenprolivá gyötörni a munkást. Azt hitték, mindenségnek ezután elég lesz a gyárudvar is, s a szódásballonra drótozott ócska bádogbögre. Meg a majálisok szervi-

lizmusa; a létezés legalja, az átizzadt hónaljú, nájlóninges párttitkár; a négyelemis pártbunkó; a téeszcsék kolbászszagú irodáiban ücsörgő nem is tudom micsodák; no és persze a munkásor – száz kiló igazi, hamisítatlan egyenruhában; s mindenek legfőképpen a grízestészta-zabáló gyilkos, a huncut kis kacsintással...

A „minél több szabadság” papjai

Aztán egy napon levették az átizzadt nájlóninget, és ők lettek az európai szociáldemokrácia.

Mert a messzi Ízland szigetén két világhatalom kiegészített valamiben – s ehhez a valamihez alkalmazkodniuk kellett. És akkor néztek ránk, és akkor mondták cinikusan: „Nyugi, fiúk! Mi itt maradtunk a nyakatokon, örökre!”

S az emberiség erkölcsi működésének ez a megzavarodása több úton-módon áll elő.” (Julien Benda: Az írástudók árulása; Fekete Sas Kiadó, 1997. 121. lap)

Hát így...

Az újbalsók, az anarchisták, a „mindig kicsivel több szabadság” felkent papjai csináltak minenkünk hanyatlásvégi Rómát itt az ezredvégen, ezredelőn...

A „mindig kicsivel több szabadság” a rossz, amit immáron méltányolnunk is kellene. A szexuális kilengések, a legalizált drogok, a világmédia, globalizáció – ez volna az ő szép új világuk. Ahol nincs felsőbb parancs, nincs tekintély, nincs hagyomány, nincsen semmi szent – csak a póre ember van, s az ő állati vágyai.

Madách meg sem írta nekünk ezt a szint. Lucifer nem járt erre felé...

„Gyakran előfordult, hogy néhány gyerek kinyitotta slice-met, és elkezdett simogatni. A körülményektől függően mindig másként reagáltam, de vágyaik problémát okoztak nekem. Megkérdeztem tőlük: miért nem játszatok egymással? Miért engem választottatok, és nem a többi gyereket? De amikor ragaszkodtak hozzá, akkor én simogattam őket. Emiatt perverz magatartással vádoltak.”

Így vall Daniel Cohn-Bendit, a „legendás” 68-as diákvezér arról, miképpen is végezte nevelői munkáját egy alternatív iskolában. Nem is érti és sérti, hogy mindezért perverz magatartással vádolják. Ez a pedofil állat ma megbecsült képviselője az Európai Parlamentnek.

„A Himnusz pillanatnyilag még nem múzeumi darab, de úton van afelé. (...) Egy gondolat kísérletet pendítenék meg, azt javaslom a tisztelt millenniumi emlékbizottságnak, hogy hirdessen költői pályázatot új himnusz írására.”

BERTALAN TIVADAR RAJZA

Ezt pedig Török András, Fodor Gábor és Magyar Bálint kultuszminiszter egykori államtitkára mondta még valamikor 1998-ban.

Ez lenne hát a „mindig kicsivel több szabadság”.

Meg az, hogy gyerekemmel együtt próbáljuk ki a kábítószert, azután pedig megbeszéljük az életményt.

Ez a „mindig kicsivel több szabadság” szövetkezett az átkozott, puha tenyerű, átizzadt hónaljú párttitkár-diktatúrával, és mondta azt, hogy mostantól mi vagyunk Európa, mi vagyunk a demokrácia, mi vagyunk a példa, mi vagyunk a jövő, mi vagyunk a nagyszerűség.

És egy pillanatig úgy tűnt, így is lesz.

Egy pillanatra úgy látszott, elfogadjuk az elfogadhatatlant.

Úgy tetszett egy ideig, hogy kilopjuk a hulla szájából az obulust...

A poeta doctus üzenete

„Kenyérért küzdeni bizonyosan nagy és vitális dolog a testi és praktikus életben: de ki ezt a küzdelmet

avatja az emberi kultúra tégléjévé – mint a szocialista írástudó –, az máris azonosítja az emberi kultúrát az állattal.” (Babits Mihály: Az írástudók árulása – tanulmány Benda műve elé –; Fekete Sas Kiadó, 1997. 62. lap)

Talán senki sem fogalmazta meg pontosabban az ő létezésük lényegét, mint a poeta doctus.

És most ennek lesz vége, ennek is vége lesz.

Európában kicsike nemzeti forradalmak zajlanak. Ugyan óva inti a nemzeteket a világmédia, de a nemzetek azt mondják, hogy coki! – és jobbra, nemzeti erőkre szavaznak. Ausztria, Olaszország, Portugália, Spanyolország, Dánia már „elesett”. A liberálisok mekkájában, Hollandiában csöndes jobboldali előretörés zajlik. Németországban Stoibernek áll a zászló.

Sorra döntenek úgy a népek, hogy elégük van a hanyatlásvégi Rómából, s abból a nemzetek feletti valamiből, amiben csak tökéletes fogyasztók, intelligens fogkefék, hajhagymákba behatoló liposzómák, szennyeződések megkülönböztető mosóporok, Fókuszok és Anettkák, leggyengébb láncszemek és kibeszélő show-k, hamburgerek és kólák, performanszok és vizeletben ázó Krisztuskorpuszok, Daniel Cohn-Benditek és Török Andrások, Eörsik és Szekeresek és Kovácsok tenyésznek...

Megváltozott a lelkünk

Megváltozott a lelkünk nekünk is, megváltozott, hála Istennek...

Levetkeztünk kisebbségi komplexusainkat, véget vetettünk a „mi kis ország vagyunk, ne ugráljunk” lelket mérgező évtizedeinek. Visszaköveteltük magunknak méltóságunkat, önbecsülésünket, múltunkat és hagyományainkat. Megtanultunk újra ünnepelni, kilábalunk a kenyérharc sarából. Tudtára adtuk mindenkinek, hogy többé senki sem törölgetheti lábát három és fél millió határainkon kívül rekedt magyarba. Tudtára adtuk mindenkinek, hogy ez a nemzet összetartozik, tetszik vagy nem tetszik önöknek, nemzetáruló uraim határon belül, vad nacionalista uraim határokon túl.

Visszatért az élet falvainkba.

Értelme lett újra a harang zúgásának.

Messzebbre tudunk látni végre, mint a süket, szürke holnap.

Ki merjük nevetni végre a „minél több szabadság” és a kenyérharc papjait, és haragudni is merünk rájuk, nemcsak otthon, a négy fal között.

Rádöbbszünk, hogy nem erősek, nem legyőzhetetlenek, nem elzavarhatatlanok.

Nem úgy kell lenni mindennek mindig, ahogyan ők akarják. Rájöttünk végre, hogy amit beszélnek, ostoba is, hazug is, farizeus beszéd is, s arról szól a szó, hogy igazából haragszanak ránk ők is, nagyon, amiért négy évvel ezelőtt le mertük őket váltani.

A lelkünket akarták, a lelkünket akarják – de nem kapják meg soha többé.

A kommunizmusnak és a belőle nőtt mocsár-liberalizmusnak vége van. Most van vége, a szemünk előtt.

Az elsodort falu önmagukra ébredői, Márai polgárai, mind az igazi, nagyszerű munkásemberek készülődnek.

S készülődik nyolcvannyolc esztendő Nagyanyám is.

Én viszem szavazni. Harci lázban ég...

Most végre a helyükre tesszük őket.

Most végre helyükre kerülnek a dolgok.

Jó reggelt, gyönyörű szép Magyarország...

Most végre Haza lesz tebelőled – otthon helyett Haza, és mindörökre...